

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.977 van 23 april 2012
in de zaak A. 197.630/IX-6933**

In zake : Tony BERVOETS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iris Exelmans
kantoor houdend te 3290 Diest
Koning Albertstraat 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 augustus 2010, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van
14 juni 2010 waarbij Tony Bervoets bij ordemaatregel voorlopig wordt geschorst.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 209.047 van 22 november 2010 is de vordering tot
schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de
rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 april 2012.

Staatsraad Jeroen Van Nieuwenhove heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thierry Van Noorbeeck, die loco advocaat Iris Exelmans verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Els Van Rossem, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker was inspecteur van politie in de lokale politiezone Berlaar-Nijlen.

3.2. Bij een brief van 26 januari 2007 deelt de procureur des Konings aan de voorzitter van het politiecollege mee dat lastens de verzoeker een gerechtelijk onderzoek gevoerd wordt wegens het onrechtmatig invoeren van

gegevens in een computersysteem (ANG), passieve omkoping en schending van het beroepsgeheim.

3.3. Op 7 februari 2007 wordt de verzoeker bij ordemaatregel voorlopig geschorst met inhouding van 25 procent van zijn wedde.

3.4. Op 1 mei 2007 stapt de verzoeker via mobiliteit over naar de federale politie, CSD Antwerpen/Interventiekorps.

3.5. De voorlopige schorsing wordt door de minister van Binnenlandse Zaken verscheidene keren voor telkens vier maand verlengd bij de beslissingen van 11 juni 2007, 5 oktober 2007, 7 februari 2008, 6 juni 2008, 2 oktober 2008, 2 februari 2009, 2 juni 2009 en 1 oktober 2009. Bij de eerste vier verlengingen werd de inhouding van wedde herleid tot 10 procent. De twee volgende verlengingen gingen niet gepaard met een inhouding, blijkbaar omdat zich bij de verzoeker een woningbrand had voorgedaan. Bij de twee volgende verlengingen werd opnieuw 10 procent van de wedde ingehouden.

3.6. In een vonnis van 4 december 2009 acht de correctionele rechtbank te Mechelen de tenlasteleggingen bewezen en veroordeelt zij de verzoeker tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van 825 euro, met uitstel voor drie jaar.

Bij een brief van 12 januari 2010 deelt de procureur des Konings dit vonnis mee aan de federale politie. In die brief stelt de procureur dat het vonnis ten aanzien van verzoeker definitief is.

3.7. Op 25 januari 2010 stelt directeur-generaal Olivier Libois van de Algemene Directie van de Bestuurlijke Politie in zijn hoedanigheid van hogere tuchtverheid een inleidend verslag op waarin hij het voornemen formuleert om de verzoeker van ambtswege te ontslaan.

3.8. Bij een beslissing van 4 februari 2010 van de minister van Binnenlandse Zaken wordt de verzoeker bij ordemaatregel opnieuw voorlopig geschorst voor een termijn van vier maanden vanaf 13 februari 2010 met inhouding van 25 procent van zijn wedde.

3.9. Bij de bestreden beslissing van 10 juni 2010 van de minister van Binnenlandse Zaken wordt de voorlopige schorsing bij ordemaatregel verlengd voor een termijn van vier maanden, met inhouding van 25 procent van de wedde van de verzoeker. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de bepalingen van de wet van 13 mei 1999, inzonderheid op de artikelen 2, 3 en 59 tot 65;

Gelet op de brief van de Procureur des Konings te Mechelen van 12-01-2010 waarin hij als bijlage het definitief vonnis uitgesproken ten aanzien van inspecteur Tony Bervoets toezendt aan de federale politie;

Gelet op het feit dat betrokkene op 04-12-2009 door de Correctionele Rechtbank te Mechelen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een boete van 825 euro met uitstel van drie jaar wegens het opstellen van vier valse processen-verbaal en gebruik ervan, schending van het beroepsgeheim, het overschrijden van zijn toegangsbevoegdheid tot een informaticasysteem en het onrechtmatig onthullen van gegevens opgevraagd in de ANG;

Gelet op het feit dat inspecteur Bervoets voor deze feiten van 12-02-2007 tot en met 12-02-2010 voorlopig geschorst werd bij ordemaatregel op basis van de strafvervolging; dat aangezien er een gerechtelijke eindbeslissing in deze zaak werd genomen, er op basis van de strafvervolging geen verlenging van de voorlopige schorsing meer kon worden opgelegd;

Overwegende dat de hogere tuchtoverheid op 27-01-2010 voor deze feiten een tuchtprocedure ten laste van betrokkene heeft geopend; dat in het raam van deze procedure het ontslag van ambtswege wordt voorgesteld;

Gelet op de beslissing vermeld in referte 1.7 waarbij inspecteur Bervoets vanaf 13-02-2010 opnieuw voorlopig werd geschorst bij ordemaatregel, dit maal in het raam van de huidige tuchtprocedure;

Gelet op het voorstel van de commissaris-generaal vermeld in referte 1.8 om de huidige schorsing van inspecteur Bervoets te verlengen met een nieuwe periode van vier maanden;

Overwegende dat in dit geval dient te worden nagegaan of de aanwezigheid van inspecteur Bervoets nog steeds onverenigbaar is met het belang van de dienst;

Overwegende dat de feiten gepleegd zijn als politieambtenaar, bekleed met de graad van inspecteur, door flagrant misbruik te maken van zijn ambt en bevoegdheden; dat de aard van de ten laste gelegde feiten en de omstandigheden waarin deze werden gepleegd de essentie van de deontologische plichten inherent aan de functie van politieambtenaar ernstig

raken; dat de rechtbank zwaar tilt aan deze feiten en dat zij van oordeel is dat het vertrouwen dat de wetgever en de maatschappij in het ambt van politieambtenaar en in de integriteit van de personen die dit ambt uitoefenen, manifest heeft misbruikt en beschaamd;

Overwegende dat ingevolge deze veroordeling er geen vertrouwen meer gesteld kan worden in inspecteur Bervoets als politie-inspecteur, dit zowel door de overheid, als de chefs en de medewerkers;

Overwegende bovendien dat de negatieve publiciteit inherent aan de veroordeling van inspecteur Bervoets, aanleiding is of kan vormen tot afkeurende commentaar binnen en buiten de werksfeer;

Overwegende dat er tot op heden geen nieuwe elementen zijn naar voor gekomen die een stopzetting van de huidige schorsing rechtvaardigen;

Gelet op de kennisgeving van het voorstel tot verlenging van de schorsing aan betrokkene op 19-05-2010 met de mogelijkheid om een verweerschrift in te dienen en te worden gehoord; dat hij samen met zijn verdediger op 27-05-2010 door mijn afgevaardigde, het hoofd van de dienst intern toezicht, werd gehoord;

Overwegende dat de verdediging van betrokkene zich niet akkoord kan verklaren met de inhouding van de wedde van 25 percent, gelet op de sociale en familiale situatie van inspecteur Bervoets en vooral zijn precaire financiële situatie; dat hij immers nog steeds het voorwerp uitmaakt van een schuldbemiddeling en drie kinderen ten laste heeft; dat eerder in deze procedure de toenmalige Minister van Binnenlandse Zaken om deze reden besloten had geen inhouding meer te voorzien; dat betrokkene als bewijs op 02-06-2010 een overzicht van zijn inkomsten en uitgaven voor de maanden april en mei heeft voorgelegd;

Overwegende dat op basis van de bovenvermelde argumenten ik van oordeel ben dat de inzet van inspecteur Bervoets voor om het even welke politieke of niet-politieke opdracht ook, het algemeen belang van de dienst ernstig kan schaden;

Overwegende dat, op basis van al deze elementen, de aanwezigheid van inspecteur Bervoets binnen de politie onverenigbaar blijft met het belang van de dienst en dat bijgevolg een verlenging van de huidige schorsing bij ordemaatregel noodzakelijk is om de goede werking van de dienst te kunnen verzekeren;

Overwegende dat inspecteur Bervoets tegen het voorstel van tuchtstraf een verzoek tot heroverweging heeft ingediend bij de tuchtraad; dat de zitting van de tuchtraad voorzien is op 30-06-2010; dat een tuchtrechtelijke eindbeslissing dan ook niet op korte termijn mag verwacht worden en dat een verlenging van de schorsing met een periode van vier maanden dan ook wenselijk is;

Overwegende dat de huidige voorlopige schorsing gepaard gaat met een inhouding van 25 percent van de brutowedde; dat de betrokkene tijdens de periode van schorsing geen prestaties meer moet leveren en als gevolg daarvan nog zeer uitzonderlijk onkosten moet maken; dat, gelet op de aard van de feiten, het weinig billijk en zelfs demotiverend zou zijn ten overstaan van zijn collega's dat hij gedurende de periode van schorsing zijn volle wedde zou worden toegekend; dat ook de bevolking moeilijk zal begrijpen dat een

personeelslid, veroordeeld voor dergelijke feiten, nog recht zou hebben op zijn volle wedde; dat steeds een nettowedde minimaal gelijk aan het bedrag van het bestaansminimum wordt gewaarborgd; dat in casu de betrokkene meer behoudt dan het bestaansminimum; dat de door hem voorgelegde gegevens niet aantonen dat hij bijzondere familiale kosten heeft; dat inzake de door hem vermelde schuldbemiddeling er geen bewijzen worden aangebracht; dat in de gegeven omstandigheden er geen redenen zijn om af te wijken van mijn beleidslijn en betrokkene anders te behandelen dan andere door mij initieel geschorste personeelsleden;

Overwegende dat aan de wettelijke voorwaarden inzake de voorlopige schorsing is voldaan;”.

3.10. Op 1 september 2010 beslist de hogere tuchtoverheid aan de verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Tegen deze beslissing heeft de verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld (A. 198.428/IX-7012). De vordering tot schorsing werd verworpen bij arrest nr. 212.137 van 21 maart 2011 wegens ontstentenis van een ernstig middel.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat de verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de verzoeker inmiddels is ontslagen ingevolge de tuchtprocedure, bevindt hij zich niet langer in een toestand van voorlopige schorsing. De verzoeker ondergaat dan ook geen actueel nadeel door de bestreden beslissing. Bovendien kan de vernietiging van de bestreden beslissing hem ook geen voordeel meer opleveren, aangezien de schorsing beëindigd is en gevolgd werd door het ontslag van ambtswege bij tuchtsanctie. Indien een schorsingsbeslissing haar volledige uitwerking heeft gehad, kan een procedure voor de Raad van State geen enkel effect meer hebben.

5. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat hij door de bestreden beslissing in de statutaire toestand van non-activiteit werd geplaatst, hetgeen tot gevolg heeft dat deze periode niet meegerekend wordt voor

zijn pensioen. De vernietiging biedt dan ook het rechtstreeks voordeel dat deze periode wel wordt meegeteld voor de berekening van zijn pensioen. Het loutere gegeven dat de maatregel van de schorsing werd beëindigd, neemt niet weg dat de verzoeker nog steeds nadeel lijdt door het voortbestaan van de rechtsgevolgen van de maatregel en dat een vernietiging ervan de verzoeker wel degelijk een voordeel oplevert. Dat voordeel is niet enkel een emotionele voldoening, maar is ook pecuniair van aard.

Beoordeling

6. De exceptie van de verwerende partij is gebaseerd op het gegeven dat de verzoeker ingevolge de tuchtprocedure van ambtswege ontslagen werd. Dit gegeven is evenwel precair, gelet op het door de verzoeker ingestelde annulatieberoep tegen de beslissing waarmee de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege werd opgelegd, waarover de Raad van State nog geen eindarrest heeft gewezen.

Voorts moet met de verzoeker worden vastgesteld dat de vernietiging van de bestreden beslissing hem minstens een pecuniair voordeel kan opleveren, gelet op de inhouding van 25 procent van zijn wedde die door hem in het vierde middel wordt bekritiseerd.

De argumentatie van de verwerende partij dat de bestreden beslissing reeds haar uitwerking heeft gehad, heeft de Raad van State er weliswaar toe gebracht de in deze zaak ingestelde vordering tot schorsing te verwerpen bij arrest nr. 209.047 van 22 november 2010, aangezien geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel meer voorlag. Dit neemt echter niet weg dat de verzoeker in het kader van het onderhavige annulatieberoep nog steeds beschikt over het rechtens vereiste actuele belang, zoals uit het voorgaande is gebleken.

De exceptie is niet gegrond.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 61 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten.

De verzoeker stelt dat op grond van de aangehaalde wetsbepaling een beslissing tot voorlopige schorsing kan genomen worden tot vier maanden na de gerechtelijke eindbeslissing in de strafprocedure. Die termijn begint niet te lopen van zodra de tuchtoverheid op de hoogte werd gebracht van een dergelijke eindbeslissing, maar wel van zodra de eindbeslissing werd genomen.

De gerechtelijke eindbeslissing dateert van 4 december 2009, terwijl de bestreden beslissing dateert van 14 juni 2010, hetgeen een overschrijding is van de voorgeschreven termijn van vier maanden na de gerechtelijke eindbeslissing.

8. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker daar nog aan toe dat de tuchtoverheid heeft getalmd en dat ook indien uit artikel 59 van de wet van 13 mei 1999 zou kunnen worden afgeleid dat ook tijdens de tuchtprocedure een maatregel van voorlopige schorsing kan worden genomen, artikel 61 van dezelfde wet niet uit het oog mag worden verloren. Er anders over oordelen zou leiden tot een omzeiling van de laatstgenoemde wetsbepaling, hetgeen zeker niet de bedoeling was van de wetgever.

Beoordeling

9. Artikel 59, tweede lid, van de wet van 13 mei 1999 luidt als volgt:

“Art. 59. [...]

Onverminderd andere ordemaatregelen die ondermeer ter gelegenheid van een tuchtprocedure kunnen getroffen worden, kan de minister van Binnenlandse Zaken het personeelslid van de federale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolging werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de federale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig schorsen”.

Artikel 61 van dezelfde wet luidt als volgt:

“Art. 61. De voorlopige schorsing wordt uitgesproken voor ten hoogste vier maanden.

De voorlopige schorsing mag worden verlengd door, naar gelang van het geval, de minister van Binnenlandse Zaken of de burgemeester of het politiecollege zonder dat haar duur een jaar mag overschrijden.

Wanneer echter een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolging werd ingesteld wegens de feiten die de voorlopige schorsing motiveren, dan mag de schorsing tijdens de duur van de strafprocedure door de minister van Binnenlandse Zaken of de burgemeester of het politiecollege worden verlengd zonder dat zij de vier maanden mag overschrijden nadat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of nadat het dossier werd geseponneerd dan wel de strafprocedure vervallen is.

[...].”

10. Uit de bewoordingen van artikel 61, derde lid, van de wet van 13 mei 1999 kan worden opgemaakt dat de maximale termijn van vier maanden voor de verlenging van een voorlopige schorsing waaraan de verzoeker refereert, enkel betrekking heeft op twee van de drie hypothesen bedoeld in artikel 59, tweede lid, namelijk een lopend opsporingsonderzoek of een ingestelde strafvervolging. In de derde hypothese, namelijk een lopende tuchtprocedure, is deze termijn niet van toepassing.

Aangezien de tuchtprocedure werd opgestart door het inleidend verslag van 25 januari 2010 en de bestreden beslissing werd genomen lopende

deze tuchtprocedure, is artikel 61, derde lid, van de wet van 13 mei 1999 in dit geval niet toepasselijk. Er anders over oordelen zou inhouden dat overeenkomstig artikel 56, tweede lid, van dezelfde wet een tuchtvordering kan worden ingesteld middels een inleidend verslag tot zes maanden nadat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen, terwijl reeds vier maanden na die gerechtelijke eindbeslissing geen voorlopige schorsing meer zou kunnen worden opgelegd, terwijl uit artikel 59, tweede lid, kan worden opgemaakt dat de voorlopige schorsing wel degelijk kan worden opgelegd – indien voldaan is aan de overige voorwaarden ter zake – tijdens een lopende tuchtprocedure. Artikel 61, derde lid, moet dan ook zo worden begrepen dat voorlopige schorsingen ook na het verstrijken van de erin vermelde termijn van vier maanden mogelijk zijn, voor zover tijdig een tuchtprocedure werd ingesteld, zoals in dit geval gebeurde, aangezien de kennisgeving van de eindbeslissing op 12 januari 2010 reeds op 25 januari 2010 werd gevolgd door een inleidend verslag, waarmee de tuchtprocedure werd opgestart.

11. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van het beginsel van de redelijke termijn en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoeker stelt dat de tuchtwet van de overheid een doorzichtig en accuraat optreden eist. Vanaf het ogenblik dat de feiten bekend zijn, mag het bestuur niet eindeloos twijfelen aan de opportuniteit van een tuchtrechtelijke vervolging. Dit is ook de reden waarom de tuchtoverheid geen tuchtvervolging meer kan instellen na het verstrijken van de in de wet bepaalde termijn. Door de systematische verlenging van de schorsing sinds 7 februari 2007

bedraagt de totale duur van de schorsing thans 43 maanden, hetgeen een schending inhoudt van de redelijke termijn. Er was geen sprake van enig doorzichtig en accuraat optreden van de overheid, die gedurende 43 maanden geen enkele tuchtrechtelijke onderzoeksdaad heeft gesteld. Uit de eerste beslissing van het politiecollege van de politiezone Berlaar-Nijlen blijkt dat de overheid duidelijk op de hoogte was van de feiten. De hoorzitting heeft overigens in de gevangenis plaatsgevonden, zodat de overheid geen enkele reden meer had om de voorlopige schorsing zo lang te laten duren en de tuchtprocedure niet tijdig op te starten. De overheid heeft onnoemelijk lang gewacht om enige actie te ondernemen. Ook nadat de gerechtelijke eindbeslissing genomen werd, achtte de tuchtoverheid het noodzakelijk om de voorlopige schorsing te verlengen, zelfs in strijd met de door de wet voorgeschreven periode. De bestreden beslissing schendt aldus het redelijke termijnbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Beoordeling

13. In de mate dat het middel zo begrepen moet worden dat de tuchtoverheid ten onrechte te lang zou hebben gewacht om de tuchtprocedure op te starten, bekritiseert de verzoeker in wezen de tuchtrechtelijke beslissing van 1 september 2010, veeleer dan de bestreden beslissing. Aangezien een gebeurlijke onwettigheid van de eerstgenoemde beslissing niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing, is het middel in de zo-even geschetste interpretatie onontvankelijk.

14. In zoverre de verzoeker argumenteert dat de duur van 43 maanden voorlopige schorsing op zich als onredelijk lang moet beschouwd worden, gaat hij voorbij aan het onderscheid dat gemaakt moet worden tussen de voorlopige schorsingen die opgelegd werden ingevolge de strafvervolging (van 12 februari 2007 tot 12 februari 2010) en de voorlopige schorsingen die opgelegd werden naar aanleiding van het opstarten van de tuchtprocedure. De verzoeker was immers gedurende 36 maanden voorlopig geschorst naar aanleiding van de strafvervolging, zonder dat hij één van deze schorsingsbeslissingen in rechte

aangevochten heeft. Na de strafrechtelijke eindbeslissing van 4 december 2009 heeft de tuchtoverheid op 25 januari 2010 de tuchtprocedure opgestart, waarna de minister op 4 februari 2011 beslist heeft de verzoeker opnieuw voorlopig te schorsen vanaf 13 februari 2010, ditmaal op grond van de lopende tuchtprocedure en met een volledig nieuwe motivering die toegespitst is op de tuchtrechtelijk relevante gegevens van de zaak. Met de bestreden beslissing werd deze nieuwe voorlopige schorsing voor een eerste keer verlengd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij na de strafrechtelijke eindbeslissing van 4 december 2009 op voldoende naarstige wijze de tuchtprocedure heeft ingeleid, waarbij zij vervolgens opnieuw moest oordelen of in die nieuwe situatie de voorlopige schorsing van de verzoeker zich opdroeg. Uit de motivering van de schorsingsbeslissing van 4 februari 2011 kan worden opgemaakt dat de voorlopige schorsing in het licht van die nieuwe situatie wordt verantwoord op andere gronden dan diegene die werden vermeld in de eraan voorafgaande schorsingsbeslissingen. De eenmalige verlenging van die voorlopige schorsing door de bestreden beslissing kan in de gegeven omstandigheden niet als een schending van het beginsel van de redelijke termijn worden aangemerkt. Evenmin kan hieruit worden opgemaakt dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze is tewerk gegaan.

15. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 1 tot 59 van de wet van 13 mei 1999 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker argumenteert dat in de bestreden beslissing een standpunt wordt ingenomen omtrent de schuld van de verzoeker en dat erin wordt gesteld dat de feiten ernstig zijn en een deontologische inbreuk uitmaken. Ook uit de eerdere beslissingen tot verlenging van de voorlopige schorsing blijkt dat de tuchtoverheid de feiten kende en er reeds tuchtrechtelijke gevolgen aan verbond door te stellen dat de feiten laakbaar waren en dat er geen plaats meer was in het korps voor de verzoeker. Bovendien is het duidelijk dat een voorlopige schorsing van 43 maanden niet langer als een bewarende maatregel kan beschouwd worden, maar als een sanctie beschouwd moet worden, gelet op zijn psychische impact. Door de verzoeker zo lang te schorsen werd hem in feite een verdoken tuchtsanctie opgelegd. Met de bestreden beslissing wordt de tuchtprocedure zoals geregeld in de artikelen 1 tot 59 van de wet van 13 mei 1999 miskend, net als het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beoordeling

17. Aangezien bij het nemen van de bestreden beslissing een strafrechtelijke eindbeslissing voorlag waarin de feiten bewezen worden verklaard die de verzoeker ten laste worden gelegd, vermocht de tuchtoverheid voor de beoordeling van de voorlopige schorsing rekening te houden met hetgeen in die strafrechtelijke beslissing voor recht wordt gezegd, namelijk dat de verzoeker het in hem als politieambtenaar gestelde vertrouwen manifest heeft misbruikt en beschaamd en dat de feiten zwaarwichtig zijn. In dit geval wordt immers op die vaststellingen gesteund om te motiveren waarom de aanwezigheid van de verzoeker in het korps onverenigbaar wordt geacht met het belang van de dienst. Hieruit blijkt allerminst dat met de bestreden beslissing aan de verzoeker een verdoken tuchtsanctie wordt opgelegd.

In zoverre de verzoeker verwijst naar eerdere beslissingen tot verlenging van de voorlopige schorsing om te bewijzen dat de bestreden beslissing een verdoken tuchtsanctie inhoudt, moet vastgesteld worden dat de verzoeker geen enkele van deze beslissingen in rechte heeft aangevochten, zodat

hij de wettigheid van die eerdere beslissingen thans niet meer in vraag kan stellen. In de mate dat het middel zo zou moeten worden begrepen dat de eerdere beslissingen geen verdoken tuchtsanctie zouden uitmaken, maar wel de bestreden beslissing, valt niet in te zien en licht de verzoeker ook niet toe hoe die eerdere beslissingen relevant zijn voor de beoordeling van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoeker het bewijs van de verdoken tuchtsanctie ziet in de duur van de voorlopige schorsing van 43 maanden werd bij de beoordeling van het tweede middel reeds gewezen op het onderscheid dat gemaakt moet worden tussen de voorlopige schorsingen die opgelegd werden ingevolge de strafvervolging (van 12 februari 2007 tot 12 februari 2010) en de voorlopige schorsingen die opgelegd werden naar aanleiding van het opstarten van de tuchtprocedure. Mede gelet op hetgeen zo-even werd gesteld omtrent het niet aanvechten in rechte van deze eerdere voorlopige schorsingen, ziet de Raad van State niet in hoe uit de duur van de opeenvolgende voorlopige schorsingen kan worden besloten tot een verdoken tuchtsanctie.

Hieruit volgt dat noch een schending van de artikelen 1 tot 59 van de wet van 13 mei 1999, noch een miskennen van het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt.

18. Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

19. In een vierde middel wordt de schending aangevoerd van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een inhouding van 25 procent van de brutowedde inhoudt, terwijl zijn familiale en financiële

toestand niet was gewijzigd en er bij een eerdere beslissing geen inhouding van wedde werd opgelegd. De verzoeker heeft nog steeds drie kinderen ten laste en ten gevolge van financiële problemen ingevolge een woningbrand waarvoor hij onderverzekerd was, is hij onderworpen aan schuldbemiddeling. In de bestreden beslissing wordt niet concreet verantwoord waarom een inhouding van 25 procent van de wedde wordt opgelegd. Een verwijzing naar de beleidslijn van de minister is alleszins geen concrete motivering. De stelling dat de verzoeker minder kosten heeft dan wanneer hij effectief zou werken en dat daardoor het wettelijk maximum wordt ingehouden houdt eveneens een schending in van de motiveringsplicht, aangezien moeilijk kan worden aangenomen dat een politieagent door te werken kosten heeft ten belope van 25 procent van de wedde. De overweging dat het weinig motiverend zou zijn ten aanzien van zijn collega's indien de verzoeker met behoud van loon geschorst zou worden, houdt een schending in van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht, aangezien deze voorstelling van feiten volledig foutief is. Vooreerst hebben zijn collega's normalerwijze geen zicht op het dossier van de verzoeker en heeft de overheid ter zake een discretieplicht. Bovendien brengt de schorsing voor de verzoeker op zich reeds enorme financiële nadelen met zich mee door het verlies van al zijn vergoedingen voor nacht- en weekendwerk ten belope van ongeveer 600 euro per maand, zodat dit alleen al demotiverend zou werken ten opzichte van de collega's.

Beoordeling

20. Overeenkomstig artikel 64 van de wet van 13 mei 1999 kan de tuchtoverheid die een voorlopige schorsing oplegt, beslissen dat deze gepaard gaat met een inhouding van maximaal 25 procent van de brutowedde, met dien verstande dat het wettelijk bestaansminimum gegarandeerd moet worden.

De inhouding van wedde wordt in de bestreden beslissing verantwoord als volgt:

“Overwegende dat de huidige voorlopige schorsing gepaard gaat met een inhouding van 25 percent van de brutowedde; dat de betrokkene tijdens de periode van schorsing geen prestaties meer moet leveren en als gevolg daarvan nog zeer uitzonderlijk onkosten moet maken; dat, gelet op de aard van de feiten, het weinig billijk en zelfs demotiverend zou zijn ten overstaan van zijn collega’s dat hij gedurende de periode van schorsing zijn volle wedde zou worden toegekend; dat ook de bevolking moeilijk zal begrijpen dat een personeelslid, veroordeeld voor dergelijke feiten, nog recht zou hebben op zijn volle wedde; dat steeds een nettowedde minimaal gelijk aan het bedrag van het bestaansminimum wordt gewaarborgd; dat in casu de betrokkene meer behoudt dan het bestaansminimum; dat de door hem voorgelegde gegevens niet aantonen dat hij bijzondere familiale kosten heeft; dat inzake de door hem vermelde schuldbemiddeling er geen bewijzen worden aangebracht; dat in de gegeven omstandigheden er geen redenen zijn om af te wijken van mijn beleidslijn en betrokkene anders te behandelen dan andere door mij initieel geschorste personeelsleden;”.

21. Het is vooreerst niet kennelijk onredelijk, gelet op de zo-even aangehaalde wetsbepaling, dat een voorlopige schorsing in beginsel gepaard gaat met de inhouding van een deel van de wedde, aangezien de betrokkene gedurende de periode van de schorsing ook geen dienstprestaties moet leveren. Het is evenmin kennelijk onredelijk dat de minister slechts afwijkt van dit beginsel indien de betrokkene voldoende concrete gegevens aanbrengt die kunnen verantwoorden waarom er geen inhouding van wedde mag worden opgelegd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de minister van oordeel was dat uit de door de verzoeker voorgelegde gegevens niet blijkt dat hij bijzondere familiale kosten heeft en dat hij zich in een statuut van schuldbemiddeling bevindt. Naar aanleiding van de hoorzitting voorafgaand aan de bestreden beslissing heeft de verzoeker een krantenartikel bezorgd over zijn woningbrand in januari 2006, alsook een overzicht van inkomsten en uitgaven van de maanden april en mei 2010 neergelegd. Er wordt niet toegelicht wat de concrete weerslag is van de woningbrand van januari 2006 op de financiële toestand van het gezin van de verzoeker in 2010. Het overzicht van de inkomsten en uitgaven voor twee maanden is onvolledig in die mate dat niet blijkt hoe de verzoeker op grond van de door hem vermelde uitgaven tot een maandelijks tekort van meer dan 900 euro kan komen. Bovendien worden een

aantal uitgaven vermeld die niet maandelijks verschuldigd zijn, zonder dat duidelijk wordt gemaakt wat het maandelijks aandeel is van dergelijke uitgaven. Ten slotte wordt geen stuk voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoeker zich in een statuut van schuldbemiddeling bevindt.

De tuchtoverheid heeft niet kennelijk onredelijk gehandeld door, rekening houdende met het voorgaande, een inhouding van wedde op te leggen van 25 procent van de brutowedde. Uit de motivering van de beslissing blijkt bovendien voldoende duidelijk op grond van welke concrete vaststellingen de tuchtoverheid tot deze beslissing is gekomen. Ten slotte blijkt uit de gegevens van het dossier dat de tuchtoverheid op voldoende zorgvuldige wijze is tewerk gegaan bij de beoordeling van de financiële situatie van de verzoeker, mede gelet op hetgeen zo-even werd uiteengezet omtrent de concrete gegevens die de verzoeker ter zake zelf moet aanbrengen.

22. Het vierde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 april 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche